

V puse mám chuť barevných limonád,
pedrovejch žvejkaček a spálenýho listí v zahradách a
v ulicích vídám pořád směšný postavy
s knírem pod buřinkou a pusou plnou polevy mám.
Budu ten chlápek co přichází, ale stejně od-
Budu ten co se zblázní, pak idiot.
Galerie ranních světél se otáčí,
jak kolotoč od dětství do stáří.
A tak chytáš sníh do rukou dřravých,
čas ten vládne nejen Proustovi ve vizích.
Bublina praská když uháníš
uloupit nekonečno i pro duše zesnulých.
A čas jít dál vyklouzává z pastí jako zmije,
leze ti kolem tvojí šíje. Nejen
že si chtěl taky něhu vykřesanou z vášně,
tys nestihl ani vyndat svý ruce z ohně.

ref. (2x)

I přes vodopády řeky plynou dál,
jdu se svou vinou dál, občas se vymlouvám,
ale život umí bejt taky šmejd!
A proto sečte nám i co se nepočítá.

Kam jsi dal světlo, když tady zhasli Bože?
Kam jsi dal člověka když fraška naostřila nože.
Tikáme jak hodiny, co už brzo dají času sbohem
a my to opět opláčem.
Utřem to jak chodbu od bláta,
zamlčíme to tak jak to dělá hrdej táta.
Víš a pak půjdem dál, nebo jak se to říká
kolem řeky rozlitýho mlíka.
Slunce jen občas prosvítne do chladu pokoje,
když chuchvalce mraků odsunou závoje.
Rolety pustěj světlo jako zeburu na pohovku,
polštář se rozvítí jak dětský oči na pouti.
Tak dojdu do kuchyně, posnídám to tichý ráno,
konvici s čajem, chleba s medem, prostě všechno.
Občas tě přepadne myšlenka jako balvan co tě táhne níž,
a tak ji vyháníš jak průvan.

ref. (2x)

I přes vodopády řeky plynou dál,
jdu se svou vinou dál, občas se vymlouvám,
ale život umí bejt taky šmejd!
A proto sečte nám i co se nepočítá.